

*A la Mariona tothom li diu Ona i
té una àvia que es diu Eugènia*

La Mariona vivia a Barcelona, en un dels carrers més importants de l'Eixample. Tenia nou anys.

A la Mariona li deien Ona.

En el seu cas, Ona era un diminutiu del seu nom. La Mariona coneixia una nena un any més gran que ella que es deia Ona: i aquell no era un diminutiu.

Mariona i Ona són dos noms diferents, en realitat, tot i que Ona es va formar a partir de Mariona, com Laia a partir d'Eulàlia i Txell a partir de Meritxell.

Fet i fet, a la Mariona li deien Ona a casa seva, a l'escola, al carrer, a tot arreu. A ella li agradava. O sigui que, a partir d'ara, nosaltres també li direm Ona.

El pare de l'Ona era de Barcelona, de la ciutat de Barcelona. La seva mare era d'un poblet de Girona.

Els pares de l'Ona i l'Ona hi anaven, al poblet de Girona, cada cap de setmana, els dies festius i també durant les vacances. El motiu era que l'àvia Eugènia tenia Alzheimer i calia que algú en tingués cura.

L'àvia Eugènia a penes parlava, amb motiu de l'Alzheimer. Gairebé sempre estava en silenci, asseguda en un balancí al menjador de casa seva.

Quan arribaven a casa de l'àvia Eugènia, el primer que feia l'Ona era fer-li un petó i posar una cadira al costat del balancí. Aleshores, explicava a l'àvia Eugènia les novetats de la setmana: els nous amics, el llibre que havia enllestit, les notes dels exàmens...

De vegades l'àvia Eugènia somreia o deia alguna cosa.

–Sembla que avui el cel no està entelat –va dir un cop quan l'Ona li va demanar com es trobava.

–Què significa això de «sembla que avui el cel no està entelat»? –va preguntar l'Ona a la seva mare.

–L'àvia vol dir que es troba bé –va contestar la mare de l'Ona.

Si l'àvia Eugènia parlava, l'Ona se n'alegrava. I si, a sobre, deia que es trobava bé, l'Ona encara se n'alegrava més.

'El petit príncep' és el llibre favorit de l'Ona

A l'Ona li agradava molt llegir. El seu llibre predilecte era *El petit príncep*. El va llegir quan tenia sis, set, vuit i nou anys. El va llegir quatre vegades, doncs. Però no era tan sols això: sovint el repassava, mirava una vegada i una altra les il·lustracions.

El primer paràgraf d'*El petit príncep* és aquest:

Quan jo tenia sis anys, una vegada vaig veure en un llibre sobre la Selva Verge, que es titulava *Històries viscudes*, una magnífica estampa. Representava una serp boa tot engolint una fera.

L'Ona sabia de memòria aquest paràgraf. I alguns més, per cert.

A casa de l'àvia Eugènia, una tarda l'Ona va trobar un llibre titulat *Històries viscudes*.

–Quina casualitat! –va exclamar l'Ona quan va llegir el títol d'aquell llibre.

L'Ona el va trobar, el llibre titulat *Històries viscudes*, a sobre d'un bagul que hi havia al passadís de la casa.

Amb aquell llibre a les mans, l'Ona va fer cap al costat de l'àvia Eugènia. I, com feia sempre, va apropar la cadira al balancí.

–Àvia! Mira el que he trobat!

L'Ona estava emocionada amb la seva descoberta.

–Els teus ulls escriuran –va dir l'àvia Eugènia.

L'Ona no va entendre el que l'àvia Eugènia volia dir amb aquella frase.

–Que el puc llegir? –va demanar-li.

L'àvia Eugènia va somriure i va fer sí amb el cap.

L'Ona, tota contenta i encuriosida, va marxar a corre-cuita cap a l'habitació on dormia i va guardar el llibre sota el coixí del llit.

Aquella mateixa nit l'Ona va començar a llegir-lo:

Tinc nou anys i sóc Déu.

A l'Ona la va sobtar aquella frase. Un nen o nena (encara no ho sabia) de la seva edat que deia que era Déu. La va rellegir.

En aquell moment, quan l'Ona estava disposada a anar més enllà, força més enllà d'aquella primera frase, la seva mare va entrar a l'habitació.

–És millor que tanquis el llum. Demà hem de llevar-nos d'hora. El pare ens espera a Barcelona a les vuit –va dir la mare de l'Ona.

L'Ona es va queixar una mica, però no va insistir gaire: sabia que quan la seva mare li deia una cosa el millor era acomplir-la.

La mare de l'Ona va agafar el llibre i el va deixar a sobre de la tauleta de nit.

–I ara un petonarro! –va fer mentre ajustava els llençols del llit.

–Mare, saps una cosa? –va dir l'Ona.

–Digues-me.

–Tinc nou anys i sóc Déu! –va exclamar l’Ona.

–No cap en cap cap que Déu deu deu cèntims –va dir la mare de l’Ona.

I totes dues, mare i filla, van riure de valent.

La història del Pere

L’Ona va passar tot el dia pensant en el llibre, no se’l va poder treure del cap ni a l’hora del pati. Però, per culpa dels deures, va haver d’esperar a la nit per encetar la lectura.

Eren les nou i cinc quan el va començar a llegir:

El pare del Pere treballa en un despatx d’advocats.

L'Ona es va fregar els ulls.

L'Ona juraria que aquell llibre no començava així: si no anava errada, començava amb un nen o nena que deia que tenia nou anys i que era Déu.

No obstant això, va continuar llegint:

El pare del Pere treballa en un despatx d'advocats. Fins fa poc temps el despatx tenia pocs clients: els necessaris perquè el pare del Pere, el cap del pare del Pere i una secretària es poguessin guanyar la vida.

El mes passat el cap del pare del Pere va rebre una oferta irresistible perquè el seu despatx passés a formar part d'una empresa d'assessorament fiscal d'àmbit internacional. El cap va acceptar-la i les hores de treball del pare del Pere van augmentar considerablement.

El cas és que, darrerament, el pare del Pere té molta feina i arriba a casa tocadetes les

deu de la nit. El Pere se'n va al llit a les nou i, després d'una hora de lectura, tanca el llum. De vegades, el seu pare encara no ha arribat a casa i, per tant, no li pot fer un petó de bona nit.

L'Ona va deixar de llegir un moment. Aquella història li era familiar; si més no, a ella li passava el mateix que al Pere: el seu pare també era advocat i sovint arribava tard a casa i no li feia el petó de bona nit.

–Quin llibre més estrany! –va xiuxiuejar l'Ona.

I, sense fer-se cap més pregunta, va continuar amb la lectura.

El Pere està preocupat perquè, des que treballa tantes hores, el seu pare no deixa de parlar de la feina.

–Quan surtis de l’oficina, oblida la feina –li diu la mare del Pere al seu marit.

–Sempre estàs molt seriós –li diu el Pere al seu pare.

El pare del Pere i el Pere, abans de tot això, anaven a jugar al parc: cada dimarts, dimecres i dijous. Solien jugar-hi a bàsquet o a futbol amb una colla de nens i pares.

–Demà podem anar al parc? –li pregunta cada nit el Pere al seu pare, les poques nits que aquest treu el nas per la seva habitació per fer-li el petó de bona nit.

La resposta sempre és la mateixa: un altre dia.

El Pere pensa que aviat, molt aviat, el seu pare i ell tornaran a jugar a bàsquet o a futbol al parc.

Abans, el pare del Pere tenia lliures les tardes de dimarts, dimecres i dijous. Ara no:

ara no té cap tarda lliure. I, de vegades, fins i tot treballa el cap de setmana.

–En aquest món tan sols tiren endavant els millors –defensa el nou cap del pare del Pere.

El cap del pare del Pere té quatre fills.

–Jo m’he dedicat de valent a la feina –explica també el cap del pare del Pere–. La meua dona els ha criat tota sola, els nostres fills. Avui dia, els meus fills tenen un càrrec de responsabilitat a l’empresa.

El Pere té nou anys...

Arribada en aquest punt, l’Ona va pensar: «un altre que té nou anys».

El Pere té nou anys –va continuar llegint l’Ona– i, si tot va bé, d’aquí a cinc mesos tindrà una germana...

–Això no pot ser! –va exclamar l’Ona.

I va cridar la seva mare.

–Què vols, ara? Estic preparant el nostre sopar.

La mare de l’Ona portava un davantal i tenia les mans plenes de farina.

–Mare, de quants mesos estàs embarassada? –li va preguntar l’Ona.

–T’ho he dit aquesta mateixa tarda. Estic embarassada de setze setmanes.

–Això vol dir que estàs embarassada de quatre mesos, oi? –va calcular l’Ona.

–Sí.

–O sigui, que d’aquí a cinc mesos...

–Me’n torno a la cuina. I tu, ja és hora que tanquis el llum –va dir la mare de l’Ona tot ajustant la porta de l’habitació.

L’Ona va empassar saliva i va continuar llegint. Li tremolaven una mica les mans.

El Pere té nou anys i, si tot va bé, d’aquí a cinc mesos tindrà una germana. La seva mare li havia dit que estava esperant una nena. El Pere s’estimaria més tenir un germà. Per poder jugar a futbol i a bàsquet amb ell.

–No diguis bajanades, avui dia les nenes també juguen a futbol i a bàsquet –li va dir la seva mare.

Però això no és el que preocupa el Pere. El Pere el que vol és tornar a jugar amb el seu pare. La seva mare no el pot portar al parc ni tampoc a l’escola: l’embaràs s’ha complicat i ha d’estar en repòs.

L’Ona va tornar a empassar saliva: la seva mare sovint s’havia de quedar al llit amb motiu d’unes complicacions de l’embaràs.

Darrerament, el pare del Pere arriba a casa a les onze. I quan el Pere es lleva per anar a

l'escola, a tres quarts de vuit, ja ha marxat a la feina.

–El papà i jo, quan tornarem al parc? –li va preguntar el Pere a la seva mare un dimarts al matí.

–Acaba't l'esmorzar. La mare del Robert està a punt d'arribar per dur-te al col·legi.

–És molt important per a mi, quan tornarem al parc?

–No siguis pesat, home!

Aquell dia, cap a les cinc de la tarda, la mare del Pere va telefonar al seu home a l'oficina. Li va dir que estava preocupada perquè el Pere tenia molta febre.

–L'hem de portar a urgències! –li va insistir.

Al cap de poc més d'un quart d'hora, el pare del Pere era a casa. Quan va obrir la porta, el Pere el va encalçar.

–Anem al parc? –li va preguntar, emocionat.

El pare del Pere va mirar el seu fill amb un posat de sorpresa.

–Però tu... no tenies febre?

–Jo?

–Avui portaràs el Pere al parc –va intervenir la mare del Pere.

–Tens raó, avui és dimarts –li va dir el pare del Pere a la seva dona mentre agafava la pilota de futbol que guardaven dintre del moble del rebedor.